

“Okan öldü!”

Telefonda duyduğum bu kısa cümle, bana, uzun uzun geçen zamanı ve Okanla birlikte biriktirdiğimiz olumlu, neşeli, tartışmalı ve çekişmeli anları düşündürdü. Hey koca Okan, Okan Ünlü.

Bir düşünürün söylediği gibi; *“--Hayat senin bakışınla anlam kazanır. Ya sadece bir noktayı görürsün, hayatın akıp gider sen farkına varmazsın.., Yada görebileceğin tüm güzelliklerin tam ortasında hayatı yaşarsın, akıp giden zamanın anlam kazanır ...”*

Okan, kendi hayatına ve yanındakilerin hayatına anlam katan bir arkadaşımızdı. Kendi hayatı, kırkıdan sonra yaşadığı olumsuz gelişmelerin gölgesinde hoyrat gelgitlerin içerisinde geçti gitti. (Önce kardeşini, sonra babasını kaybetti, sonra eşinden ayrıldı.)

Hayatta pek çok insanla karşılaşırsın. Ama sadece gerçek dostlar senin kalbinde bir iz bırakır. Okan, benim hayatımda ve kalbimde iz bırakmış bir dostum idi.

Kim para kaybederse çok şey kaybetmiştir. Kim bir dost kaybetmişse daha fazlasını kaybetmiştir. Ben bir dostu kaybettim. Kaybetmenin ötesinde ölümünden üç ay sonra haberimin olması en çok üzüldüğüm nokta oldu. Çünkü Okan son zamanlarda *“bir kendin yap tasarımı olan hayat”*ı iyi tasarlayamadı. Tüm dostlarından uzaklaştı. En iyi dost olarak gördüğü içkinin belirsiz labirentlerinde kaybolmayı yeğledi. Halbuki aslolan, *“Hem ölüm yarınmış gibi, hem hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamasını dengelemektir. Bu dengelemede, eski dostlar, hatıralar kıymete biner. Didişmenin yerini sükûnet, böbürlenmenin yerini nedamet, kinin yerini merhamet alır. “Keşke”ler “iyi ki”lerle, hırslar hazlarla yer değiştirir. Bu dünyayı silkelemekten, daha iyi bir dünya için kavga vermekten vazgeçmeseniz de, öbür dünya umuduna da kulak kabartırsınız, ara sıra...”* acaba Okan hep öbür dünyaya kulak mı kabartmıştı, haberimiz olmadan? Yazarın; *“Sonrasını bilmiyorum henüz; öğrendikçe yazarım.”* dediği noktaya ulaşamadı Okan.Öldüğünde, henüz elli dördünde idi.

Asil Çelik, Ekinciler, Çolakoğlu gibi fabrikalar ve SKF rulman temsilciliklerinden sonra belirsiz labirentlerde kaybetti, kaybettirdi kendini.

“Öğrendim ki..

*Yüreğiniz ne kadar kan ağlarsa ağlasın,
Dünya sizin için dönmesini durdurmuyor.”*

Dünya bizim için ve de Okan'ı tanıyan tüm dostları için de durmuyor tabi ki. Dileğim, durmayan dünyayı, dostlarımızla daha çok şey paylaşacak zamanlarda terk etmeyiz inşallah.

“Yalnızlığa dayanırım da,

bir başınalığa asla.

Yaşlanmak hoş değil duvarlara baka baka.

Bir dost göz arayışıyla.

Saat tıkırtısıyla...

Korkmam, geçinip gideriz biz mutluluğuyla,

Ama;

'Günün aydın,akşamın iyi olsun' diyen

biri olmalı

bir telefon sesi çalmalı ara sıra da olsa

kulağımda.

Yoksa,

Zor değil, hiç zor değil, demli çayı bardakta karıştırıp,

bir başına yudumlamak doyasıya,

Ama:

'Çaya kaç şeker alırsın?'

Diye soran bir ses olmalı ya ara sıra...

CAN YUCEL”

Okan,

Umarım, orada da hoş sohbetini dinleyecek ve “çayına şeker, rakına buz ister misin ?
diyecek dostların olur.

Güle güle ve elveda arkadaşım...

20,02,2007 Şefik Doğan